

Становище

От проф. д-р Аделина Попнеделева

по конкурс за доцент

8.2 Изобразително изкуство / „Рисуване“

Катедра „Рисуване“, НХА, София

обявен в „Държавен вестник“ на 19.02.2021 г.

Кандидат: Д-р Симеон Димитров Симеонов

Предоставената документация от д-р Симеон, единствен кандидат в този конкурс, отговаря на необходимите изисквания, удостоверени с наукометричните показатели на кандидата.

Симеон Симеонов има придобита ОНС „Доктор“ ВАК диплом № 30528, от 29.05.2006 г.

със защитена докторска дисертация на тема:

„Динамичен анатомичен модел в пластичните изкуства, свързан със съвременните визуални технологии“.

От 2003 година е хоноруван преподавател, от 2013 главен асистент в катедра „Рисуване“ на НХА, София, където преподава две дисциплини:

1. „Рисуване“ – лекции и упражнения на студенти от катедра

„Скулптура“

2. „Алтернативни средства за изграждане на пространство в скулптурата“, катедра „Скулптура“

Като художник Симеон Симеонов работи в областта на съвременното изкуство и има богата творческа биография, която включва самостоятелни изложби, участия в симпозиуми, групови изложби, проекти, изнасяне на публични лекции и презентации, две специализации в Сите дез ар, Париж, номинация за наградата Гауденц. Б. Руф, категория утвърдени творци през 2010г.

В настоящия конкурс д-р Симеон Симеонов представя текст озаглавен:

“Съотношения. Рисунок- релеф- кръгла скулптура.“, в който развива своите идеи за преподаване на рисуване за специалност „Скулптура“, които защитава и с личното си творчество. Представени са 28 произведения, рисунки и скулптури, групирани в серии: „Портрет на Тр. Л.“, „Биологични повърхнини“, „Субективно черно“, „Геометрични повърхнини“, „Рисунок“, „Трансформация“, „3, 5, 8“, както и произведението „Освобождение на материята“.

Симеон Симеонов разглежда рисунката не само за себе си, а като начин на мислене. Съотношенията са предмет на основно внимание в неговата работа- между материално и духовно, между реално и идеално, между реалистично и абстрактно, между биологично и геометрично, изразени чрез съотношенията между рисунок, релеф, кръгла скулптура и живопис.

При изобразителното изкуство изображението е или на най-характерните черти на обекта или е визуална картина в определен момент.

Доколкото основните черти са символични за обекта, можем да наречем този метод символичен. В символичния метод са изобразени чертите, които са постоянни и основни и артистът не се ограничава в изобразяване на онова, което вижда в определен момент. Тази огромна крачка към обобщаващ и абстрахиращ светоглед е направена още в неолитното изкуство, определяно като идеопластично, имагинативно, геометрично, абстрактно.

Втората форма на изобразяване е чрез значението на перспективната рисунка, в която се използва визуалното впечатление, визуалната картина в определен момент. Наричано още физиопластично, сензорно, натуралистично, сантиментално.

Щом се сблъскаме с проблема за изображение на триизмерен обект върху двуизмерна повърхност, трябва да се избира между двата метода (символичен и на изобразяване на моментно визуално впечатление).

Разривът между символичното изображение и реалистичното се среща по един от двата начина. Художникът може да изобрази обекта с убедителен контур и да подчини детайлите на цялото. Той може също така да отхвърли всички детайли и да покрие формата с повече или по-малко произволни декорации, без да губи реалистичния ефект в общия контур и в разпределението на повърхностите и масите.

От друга страна може да се старее да даде реалистично изображение на детайлите и работата му да се състои от асамбляж на детайлите от близък поглед към формата като цяло.

В рисунките „Портрет на Тр. Л.“ изображението е реалистично, използван е перспективния метод на конкретно визуално впечатление, в „Рисунка I“ и „Рисунка II“ е запазен общия силует, в който само един детайл е реалистично изобразен.

В серията „Биологични повърхнини“ Симеон Симеонов продължава да работи със силуета, за който казва, че запазва „човешкото“, като в същото време освобождава от конкретност на образа, т.е. дава възможност за обобщения. Експериментът и по точно новото в случая е, че релефът се постига не чрез традиционно светлосенъчно моделиране, а чрез манипулиране на повърхността по формата на силуетите от обратната страна на канавацата.

Бих сравнила тези творби с работата на Лусио Фонтана, който разрязва повърхността на платното не с иконоборческа цел, а за да придаде реално трето измерение на двуизмерното платно.

Така в „Биологичните повърхнини I- IV“ на С. Симеонов рисунката (доколкото е върху двуизмерна плоскост) се превръща в релеф, в който светлосенките не са нарисувани, а естествено зависещи от силата на светлината.

Добавянето на цвят за Симеонов е решаване на композиционен проблем. Но също така е и интерес към живописата, интерес към стойностите, които прибавянето на цвят привнася в рисунката-релеф.

„Геометрични повърхнини“ е серия, в която авторът работи отново зад канавацата, но този път с геометрични форми, като се интересува как осветлението и цветни покрития, чрез рефлекс или променлив цвят, могат да внушат впечатления за тежест, лекота, обем.

Съотношенията между биологично и геометрично, фигуративно и абстрактно, реално и идеално са тема на „Абстрактно черно“, която е развита и в „3, 5, 8“ (по Фибоначи).

Подготвителните рисунки за „3, 5, 8“ (по Фибоначи), авторът характеризира и като рисунки сами за себе си. Освен това подчертава, че в рисунката могат да се визуализират точки от пространството, които реално не могат да се видят, както и възможността за смяна на ракурсите, на гледната точка, на нови конфигурации, които дават възможности за пълноценно развитие на идеята.

„3, 5, 8“ (по Фибоначи) е едновременно рисунка, релеф и скулптура в пространството, която въздейства с внушение за човешкия сблъсък с „нечовешко“ абстрактното, представено като неизбежен капан.

„Освобождаване на материята“ е създадена също с подхода характерен за работите на С. Симеонов, а именно преминаването на рисунката в релеф. Авторът казва, че е заложил възможност тази работа да се трансформира и в кръгла скулптура и че тук се занимава не само с пространството, но и с времето, което променя формата. Промяната се определя от времето през, което се подава въздуха, които моделира формата. Идеята тръгва от биологичната клетка, от вътрешните и външни сили, които и въздействат и избрания технически подход напълно съответства на идеята (биологичният живот зависи от времето).

Този метод е използван и в „Трансформации“, като тук има реализирана триизмерна скулптура. Интересното в тази творба е динамичната промяна на прави линии и равнини в криви, но е възможно и обратното.

Д-р С. Симеонов е автор и преподавател, който има позиция в преподаването на рисуване в специалност „Скулптура“ в рамките на общата програма на катедра „Рисуване“. Той е активен художник, със съвременно мислене и с богата творческа биография и който е ценен за академичния състав на НХА.

В заключение убедено защитавам кандидатурата на Д-р Симеон Димитров Симеонов в този конкурс, и предлагам присъждането на академична длъжност „доцент“.

София

проф. д-р Аделина Попнеделева

